

Elhunyt egy nagy magyar író
Mács József

Mihályi Molnár László: Fohász a szélfúvásban

(Mács József emlékére)

*Suttog a szél, jajgat a szél...
Felvidéken, Palócföldön, Rima-parton,
Sajó mentén, Balogvölgyön suttog, jajgat, sír, mesél.
Itthon vagy már, visszajöttél, megpihenni hazatértél...
mögötted sok, ezer örvény,
vár az Örök Csillagösvény,
ez a Törvény.*

*Jajgat a szél, suttog a szél
sólymok szárnyán fenn az égen,
lenn a mélyben, a gyökérben,
sudár fákban az ágvégen,
itt a völgyben, sírgödörben,
kínból fogant örömeiben:
ezért éltél,
hogy a télben, sötétségben és örökös szélfúvásban,
történelem viharában igaz szóval megigézd.
S nem hallgattál, ha mindezért
nem is kaptad meg a részt.*

*Jajgat a szél, suttog a szél az élőknek álmai közt,
őseidnek sírja fölött, a meggyötört Gömörország
népe örök vágyaiból fogalmazott sorok útján
most már végleg hazaérsz.
Itt születted, itt e tájban. Az apáknak igazában,
szép anyai ölelésben,
karja, szava melegében nevelkedted,
s mint egy herceg elindultál
világ ellen: népedért.*

*Viaskodva káprázattal,
országrontó sárkányokkal,
koncra váró keselyűkkel,
s ide tért meg minden út,
hogy elmondhasd mindenknek:
élőket és eljövőket féltő hittel –
magyarul.*

*Mennyi szitok, mennyi átok,
harangvesztő szolgaságok közt dacoltál,
s hű maradtál: hű a szóhoz, hű e néphez,
amit adott sors és végzet –
magyarsághoz, emberséghez.
Betelt ím a vitézséged: a próbákat kiálltad.
Örök Igaz Bíró előtt
már megállhatsz igazaddal,
s ha eljön a végítélet, megbékélhetsz
diadallal.*

*Siralmaknak helye nincsen,
osztozunk a közös kincsen,
s nincs minálunk gazdagabb.
Mert az írás, mint a forrás
a mélységből felfakad,
és a műved, mit ránk hagytál,
amíg szól a magyar ének,
dicséretet zeng a lélek,
általunk is: megmarad.
Amen*